

Ljubljeni Tončki.

Gujte, otroci, o moji Tončki, moji najljubši in najpridnejši, ki jo krije že hladna zemljica.

Bila je tako pridna, izmed vseh otrok najpridnejša. Nikdar ni žalila staršev. Letos je vstopila v šolo in bila je že pri prvem sv. obhajilu.

O, kako rada je hodila v šolo, dasi je imela črez uro daleč. V šoli je lepo glasno odgovarjala. Učiteljica, součenci in součenke, prav vsi smo ljubili Tončko.

Nagloma je zbolela in ostala doma, a le tri dni. Četrty dan je bila boljša in je prišla v šolo. Tožila je, da jo boli glava in vrat. Rekla ji je učiteljica, naj ostane doma tako dolgo, da popolnoma ozdravi. A zasolžili sta se Tončki modri očesci: »Tako rada pridem v šolo!«

Revica — prišla je zadnjikrat. Ko je po pouku odhajala domov, mi je podala ročico in me je mило pogledala, kakor bi bila slutila, da se poslavlja.

Naslednji dan se je vlegla. Obolela je kakor mnogo drugih otrok za škrlatinko. Obiskala sem jo z zdravnikom. A revica ni mogla več govoriti. Tako proseče je zrla vame, in kakor mi je pravila njena mamica, me je večkrat šepetaje poklicala. A ko sem odhajala, je iztegnila ročico in zašepetala tako proseče: »Gospodična!« A povedati mi ni mogla ničesar več.

Obljubila sem ji, da zopet pridem.

Tončka, moja draga, a nisi me čakala!

Kruta smrt te nam je ugrabila; tudi tebi, Tončka, ki smo te vsi ljubili, ni prizanesla.

Tvoja dušica je splavala med krilatce, kamor spadaš, dete zlato.

Fr. Z—č. (Medvedje Brdo.)

